

DECIZIA nr.79
din 14 februarie 2024

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.15 alin.(1) și (3)
cu referire la sintagma „adunare generală” și ale art.33 alin.(3) și (4) din Legea
tinerilor**

Nepublicată

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scântei	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Mihaela Senia Costinescu	- magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.15 alin.(1) și (3) cu referire la sintagma „*adunare generală*” și ale art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor, obiecție formulată de Avocatul Poporului.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată cu nr.5463 din 4 iulie 2022 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1695A/2022.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, Avocatul Poporului formulează o primă critică având ca obiect dispozițiile art.13 alin.(1) din Legea tinerilor, cu referire la sintagma „*adunare generală*”, considerând că acestea aduc atingere art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, întrucât, prin modul de legiferare, se generează un paralelism legislativ în privința organelor de conducere ale fundațiilor pentru tineret, nefiind clar care sunt organele de conducere ale fundațiilor pentru tineret, respectiv *adunarea generală ori consiliul*, având consecințe negative asupra securității raporturilor juridice, precum și asupra clarității, preciziei și previzibilității legii.

4. Autorul sesizării arată că, pe de o parte, în temeiul art.15 alin.(1) și (3) din Legea tinerilor nr.350/2006, fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret, sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepartizane și fără scop lucrativ, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adeziunea la scopul acestora. Pe de altă parte, potrivit prevederilor art.4 din Decretul-lege nr.150/1990, conducerea fundațiilor pentru tineret se asigură de consilii formate din reprezentanți ai tuturor organizațiilor de tineret legal constituite la nivel de județe și al municipiului București, cu excepția celor care aparțin partidelor și formațiunilor politice. Totodată, potrivit art.5 din Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, organele de conducere și control ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București sunt: a) consiliul de conducere; b) comisia de cenzori, dispozițiile referitoare la adunarea generală, ca for de conducere, fiind abrogate în anul 2002.

5. Din examinarea art.15 alin.(1) și (3) din Legea tinerilor, Avocatul Poporului apreciază că, ulterior abrogării operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, legea criticată revine la sintagma „*adunări generale*” și astfel se realizează o suprapunere în conducerea fundațiilor pentru tineret între „*consiliu*” (prevăzut în Decretul-lege nr.150/1990 și în Legea nr.146/2002, modificată și completată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002) și „*adunarea generală*” (prevăzută de Legea tinerilor). Apreciază că, dacă intenția legiuitorului ar fi fost ca adunările generale să fie organele de conducere ale fundațiilor pentru tineret, pentru a integra organic legea criticată în sistemul normativ și pentru a evita paralelismul legislativ, acesta ar fi trebuit să abroge expres textele din Decretul-lege nr.150/1990 și din Legea nr.146/2002 care vin în conflict cu cele din legea criticată. Întrucât legiuitorul nu a realizat această modificare, s-a creat o situație de incoerență legislativă concretizată în dublarea, în dreptul pozitiv, a unei reglementări referitoare la organele de conducere ale fundațiilor de tineret.

Legea criticată nesocotește, astfel, cerințele obligatorii pentru adoptarea actelor normative, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, generând un paralelism legislativ, interzis de prevederile art.16 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

6. Referitor la existența unor paralelisme de reglementare, Avocatul Poporului invocă jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr.420 din 3 iulie 2019), în care s-a reținut că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, astfel că respectarea lor concurează la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

7. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate vizează prevederile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor, considerate de autorul sesizării că încalcă prevederile art.1 alin.(5) și ale art.49 alin.(5) din Constituție. Avocatul Poporului susține că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate. Referitor la aceste cerințe, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*).

8. Autorul obiecției de neconstituționalitate observă că, potrivit art.19 alin.(1) din Legea nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare, patrimoniul fundației județene pentru tineret sau a municipiului București este constituit din: a) imobile – construcții și terenuri –, fonduri bănești și alte active care au aparținut fostei organizații a Uniunii Tineretului Comunist din județul respectiv sau din municipiul București; b) imobile, precum și fonduri materiale și financiare dobândite în timpul funcționării fundației județene pentru tineret sau a municipiului București.

9. Prevederile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor, criticate în cauză, permit autorităților administrației publice, societăților comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, societăților comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și persoanelor juridice de drept privat care dețin statut de utilitate publică să *schimbe destinația bunurilor* pe care le dețin sau le administrează. Schimbarea destinației în proporție mai mare de 50% pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni sau desființarea unor baze de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se va putea face numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate. Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt susceptibile de „interpretări arbitrare care pot avea ca efect schimbarea totală a destinației bunurilor (de exemplu, în scop comercial), în detrimentul intereselor tinerilor și contrar dezvoltării personale și profesionale a acestora.” Astfel, sunt nesocotite prevederile art.19 alin.(2) din Legea nr.146/2002, potrivit cărora patrimoniul este administrat în folosul tinerilor și al structurilor de tineret interesate, și sunt lăsate fără efecte juridice dispozițiile art.49 alin.(5) din Constituție, care prevăd obligația autorităților publice să contribuie la asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării. Se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 5 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza *Beyeler împotriva Italiei*, Hotărârea din 23 noiembrie 2000, pronunțată în Cauza *Fostul Rege al Greciei și alții împotriva Greciei*, și Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Fener Rum Patrikliği împotriva Turciei*) și jurisprudența Curții Constituționale (Deciziile nr.189 din 2 martie 2006 și nr.26 din 18 ianuarie 2012), în care s-a statuat că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, care să conducă la caracterul de *lex certa* al normei.

10. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

11. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Observă că Decretul-lege nr.150/1990, emis de Consiliul Provizoriu de Uniune Națională la data de 11 mai 1990, publicat în Monitorul Oficial al României nr.75 din 21 mai 1990, a fost actul normativ cu putere de lege care a înființat *fundațiile pentru tineret*, ca persoane juridice de utilitate publică, prin preluarea patrimoniului (bunurile, fonduri bănești) ce a aparținut fostelor organizații ale tineretului comunist din județe și din municipiul București. Conducerea acestor fundații era asigurată, potrivit art.4 din Decretul-lege nr.150/1990, de consilii formate din reprezentanți ai tuturor organizațiilor de tineret legal constituite la nivel de județe și al municipiului București, cu excepția celor care aparțineau partidelor și formațiunilor politice. Ulterior, regimul juridic al acestor fundații pentru tineret a fost consolidat și reconfigurat prin Legea tinerilor nr.350/2006, care la art.13 prevede „adunările generale”, ca organe de conducere, stabilind componența acestora.

12. Guvernul apreciază că Legea nr.350/2006 a modificat implicit prevederile Decretului-lege nr.150/1990 întrucât a fost adoptată ulterior acestuia și conține prevederi speciale pentru fundațiile pentru tineret, argumentând că modificarea implicită este permisă și acceptată cu condiția ca actul normativ modificator să nu aibă un caracter de generalitate în raport cu actul pe care îl modifică, pentru asigurarea respectării principiului *specialia generalibus derogant*, astfel cum prevede art.67 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Guvernul apreciază că legiuitorul a modificat un act normativ cu caracter special (Decretul-lege nr.150/1990) printr-un alt act normativ cu putere de lege, adoptat ulterior, operând și concentrarea materiei referitoare la toate tipurile de structuri guvernamentale pentru tineri și tineret, inclusiv a celor referitoare la fundațiile pentru tineret, în cuprinsul Legii nr.350/2006, care a stabilit că organele de conducere ale fundațiilor pentru tineret sunt adunările generale constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret, care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații. Așadar, apreciază că prin sintagma „adunări generale” reiterată și în legea criticată, la art.15 alin.(1) și (3), nu s-a creat un paralelism juridic, modificările intervenind anterior prin Legea nr.350/2006, care a operat o modificare legislativă ulterioară și implicită a dispozițiilor din Decretul-lege nr.150/1990.

13. În privința criticilor de neconstituționalitate a prevederilor art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor, Guvernul le consideră neîntemeiate, întrucât posibilitatea schimbării destinației bunurilor aparținând unei baze de tineret și eventual desființarea lor sunt supuse îndeplinirii mai multor condiții în scopul asigurării stării lor de funcționare sau al constituirii altor baze de tineret. Consideră că soluția legislativă a păstrării destinației bazelor în proporție de 50% cu menținerea în stare de funcționare nu aduce atingere art.49 alin.(5) din Constituție, întrucât schimbarea destinației nu presupune o desființare totală a acestor baze, autoritățile publice având la dispoziție o multitudine de mijloace materiale și financiare pentru a-și realiza obligația constituțională prevăzută de art.49 alin.(5) din Legea fundamentală. Totodată, la art.33 alin.(4), legiuitorul a stabilit în marja sa de oportunitate o serie de condiții în care poate avea loc schimbarea destinației sau desființarea bazelor de tineret, respectiv *„numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate, care vor avea o suprafață utilă pentru activități de tineret echivalentă cu cel puțin jumătate din suprafața totală propusă spre desființare sau schimbare de destinație. Noua bază de tineret trebuie să fie în aceeași unitate administrativ-teritorială în care avea sediu fosta bază de tineret”*.

14. Întrucât soluțiile legislative propuse la art.33 alin.(3) și (4) nu vizează desființarea sau dezafectarea totală a acestor baze pentru tineret, criticile formulate de Avocatul Poporului cu privire la eventuale interpretări arbitrare în aplicarea legii nu sunt veritabile critici de neconstituționalitate, prin urmare sunt neîntemeiate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

16. Cauza a avut fixat primul termen pentru deliberare în data de 21 septembrie 2022, când având în vedere cererea de amânare a începerii deliberărilor, Curtea a amânat deschiderea deliberărilor pentru data de 5 octombrie 2022. Ulterior, având în vedere cererile succesive de amânare a începerii deliberărilor, Curtea a amânat deschiderea deliberărilor pentru datele de 12 octombrie 2022, 9 noiembrie 2022, 23 noiembrie 2022, 14 decembrie 2022, 31 ianuarie 2023, 28 februarie 2023, 16 martie 2023, 20 aprilie 2023, 30 mai 2023, 29 iunie 2023, 11 iulie 2023, 2 noiembrie 2023 și 28 noiembrie 2023, dată la care au început deliberările și când, având nevoie de timp, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 30 ianuarie 2024 și, ulterior pentru data de 14 februarie 2024, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

17. Obiectul controlului de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art.15 alin.(1) și (3) cu referire la sintagma „*adunare generală*” și dispozițiile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor, care prevăd:

- Art.15 alin.(1) și (3): *„(1) Fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepartizane și fără scop lucrativ, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adevărată adeziunea la scopul acestora. [...]*

(3) *Fundația Națională pentru Tineret este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, autonomă, neguvernamentală, nepartizantă și fără scop lucrativ, a cărei adunare generală este*

constituită din reprezentanții fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București care își exprimă adeziunea la scopul acesteia.”

- Art.33 alin.(3) și (4): „(3) Autoritățile administrației publice, societățile comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, societățile comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și persoanele juridice de drept privat care dețin statut de utilitate publică inclusiv datorită bazei materiale de tineret pe care o dețin sau o administrează, sunt obligate să păstreze destinația acesteia în proporție de cel puțin 50% și să o mențină în stare de funcționare.

(4) Schimbarea destinației în proporție mai mare de 50%, pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni sau desființarea unor baze de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se va putea face numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate, care vor avea o suprafață utilă pentru activități de tineret echivalentă cu cel puțin jumătate din suprafața totală propusă spre desființare sau schimbare de destinație. Noua bază de tineret trebuie să fie în aceeași unitate administrativ-teritorială în care avea sediu fosta bază de tineret.”

18. Autorul sesizării susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5) în componența sa referitoare la calitatea legii și ale art.49 alin.(5) privind protecția copiilor și a tinerilor prin asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării.

19. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și de art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.223 din 13 martie 2018, paragraful 70, sau Decizia nr.385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

20. Referitor la *titularul dreptului de sesizare*, obiecția de neconstituționalitate a fost formulată de Avocatul Poporului, care, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992, are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind așadar îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

21. Cu privire la *termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional*, potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art.77 alin.(1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament. Cu privire la acest aspect, Curtea constată că Legea tinerilor a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în procedură ordinară, în data de 29 iunie 2022 și a fost depusă la secretarul general al Camerei în aceeași zi, pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii. La data de 4 iulie 2022, legea a fost transmisă spre promulgare Președintelui României. În aceeași zi, Avocatul Poporului a formulat sesizarea de neconstituționalitate care formează obiectul prezentei cauze. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea a fost formulată în termenul prevăzut de art.77 alin.(1) teza a doua din Constituție, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă și sub aspectul respectării termenelor în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

22. În vederea analizării admisibilității prezentei sesizări cu privire la cel de-al treilea aspect de admisibilitate, *obiectul controlului de constituționalitate*, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului, este necesară analiza criticilor formulate de autorul sesizării. Analizând temeiurile constituționale invocate în susținerea sesizării de neconstituționalitate, precum și motivarea obiecțiilor formulate, Curtea observă că obiectul criticilor îl constituie conținutul normativ al legii anterior promulgării sale.

23. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție și ale art.1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

24. Prima critică de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile art.15 alin.(1) și (3) din Legea tinerilor, cu referire la sintagma „*adunare generală*”, autorul apreciind că acestea aduc atingere art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, întrucât reglementează un paralelism legislativ cu legislația aflată în vigoare în privința organelor de conducere ale fundațiilor pentru tineret, nefiind clar care sunt organele de conducere ale fundațiilor pentru tineret, respectiv *adunarea generală ori consiliul*, având consecințe negative asupra securității raporturilor juridice, precum și asupra clarității, preciziei și previzibilității legii.

25. Analizând reglementările în materia fundațiilor pentru tineret, Curtea reține că regimul juridic al fundațiilor pentru tineret a fost legiferat prin *Decretul-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret*, publicat în Monitorul Oficial al României nr.75 din 21 mai 1990, act normativ în vigoare, fără modificări ulterioare adoptării, precum și prin *Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București* (cu titlul inițial „Lege privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret”), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.250 din 15 aprilie 2002, act normativ în vigoare, cu modificările și completările ulterioare aduse de Ordonanța Guvernului nr.41/2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute în Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.505 din 12 iulie 2002, aprobată prin Legea nr.562/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.770 din 23 octombrie 2002, și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.870 din 3 decembrie 2002.

26. Prin Decretul-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret s-a prevăzut înființarea în județe și în municipiul București a fundațiilor pentru tineret ca persoane juridice de utilitate publică, cu sediul în reședințele de județ, care au ca scop administrarea patrimoniului propriu (bunurile, inclusiv fondurile bănești, care au aparținut fostelor organizații ale tineretului comunist din județe și din municipiul București, precum și cele din donații, legate și alte surse prevăzute de lege) în folosul tuturor tinerilor și al organizațiilor de tineret, cu excepția organizațiilor aparținând partidelor și formațiunilor politice. Conducerea fundațiilor pentru tineret este asigurată, conform art.4 din Decretul-lege nr.150/1990, de *consilii* formate din reprezentanți ai tuturor organizațiilor de tineret legal constituite la nivel de județe și al municipiului București. Art.5 din decretul-lege stabilește că „*normele cu privire la organizarea, funcționarea, precum și la reprezentarea fundațiilor în raporturile cu organele de stat și terțe persoane, se stabilesc de către consiliul fundației, prin regulament*”. Ulterior, prin Legea nr.146/2002, s-a reglementat în mod detaliat regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, precum și al Fundației Naționale pentru Tineret. Potrivit dispozițiilor art.2 din Legea nr.146/2002, „*fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepolitice și fără scop lucrativ, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București*”. Aceste fundații sunt constituite pe durată nedeterminată, potrivit art.30 din Legea nr.146/2002, au sediile în reședințele de județ și, respectiv, în municipiul București și administrează patrimoniul propriu și resursele de care dispun, în condițiile legii, în folosul tinerilor și al structurilor de tineret interesate din unitatea administrativ-teritorială respectivă pentru realizarea scopului prevăzut în lege, constând în „*elaborarea, organizarea și finanțarea de programe specifice și instruirea, educarea și formarea tineretului în spiritul tradițiilor umaniste, al valorilor democrației și aspirațiilor societății românești*” (art.3 din Legea nr.146/2002).

27. Cu privire la organizarea și funcționarea fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, **Legea nr.146/2002 a reglementat succesiv două regimuri distincte de organizare și de conducere a acestora**. Inițial, între data intrării în vigoare a Legii nr.146/2002 (potrivit art.62, legea a intrat în vigoare la 120 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I) și data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.166/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/2002, **au fost reglementate, ca organe de conducere și control ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, *adunarea generală, consiliul de conducere și comisia de cenzori*** [art.5], legea stabilind așadar că adunarea generală este „*forul suprem de conducere al fundației județene pentru tineret sau a municipiului București, din care fac parte, în baza liberului consimțământ, reprezentanți delegați din partea fiecărei structuri de tineret de tip asociativ, cu personalitate juridică, care are sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă, își exprimă adeziunea la scopurile fundației și îndeplinește criteriile de admitere prevăzute în regulamentul de aplicare a prezentei legi*” [art.6 alin.(1)], structurile de tineret de tip asociativ reprezentate în adunarea generală având dreptul de a desemna câte un singur reprezentant delegat cu drept de vot, indiferent de numărul filialelor [art.6 alin.(3)]. Adunarea generală avea între atribuțiile principale și

alegerea și revocarea membrilor consiliului de conducere și alegerea și revocarea membrilor comisiei de cenzori [art.7 lit.a) și b)]. Potrivit art.10 din Legea nr.146/2002, adunarea generală alegea prin vot secret consiliul de conducere format din: președinte, vicepreședinte, secretar și de la 1 până la 10 membri, după caz, în funcție de necesitățile consiliului de conducere. În vederea alegerii membrilor consiliului de conducere, fiecare structură de tineret de tip asociativ, cu drept de reprezentare în adunarea generală, putea depune pentru fiecare funcție o singură candidatură, fără a putea însă cumula mai multe funcții. Mandatul consiliului de conducere astfel ales era de 2 ani, cu posibilitatea reînnoirii. Consiliul de conducere avea stabilite între atribuțiile sale principale, asigurarea conducerii fundației județene pentru tineret sau a municipiului București între întrunirile adunării generale, precum și urmărirea și punerea în aplicare a hotărârilor adunării generale. Forma inițială a legii prevedea că alte reguli privind organizarea și funcționarea adunării generale, precum și procedurile de alegere, respectiv de revocare a membrilor consiliului de conducere se stabileau prin regulamentul de aplicare a legii și prin regulamentul intern de organizare și funcționare.

28. Până la modificarea *Legii nr.146/2002* prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, art.4 și capitolul III din Legea nr.146/2002 stabileau înființarea și regimul juridic al Fundației Naționale pentru Tineret ca „*persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, autonomă, neguvernamentală, nepolitică și fără scop lucrativ*” [art.4 alin.(1)], iar cu privire la organizarea și funcționarea acestei fundații erau reglementate ca organe de conducere și control ale acesteia: adunarea generală, consiliul de conducere și comisia de cenzori [art.34], stabilind că *adunarea generală este „forul suprem de conducere al Fundației Naționale pentru Tineret din care fac parte, în baza liberului consimțământ, reprezentanți delegați din partea fiecărei structuri de tineret de tip asociativ, de nivel național, cu personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la art.6 alin.(2), care își exprimă adeziunea la scopurile Fundației Naționale pentru Tineret și îndeplinesc criteriile de admitere prevăzute în regulamentul de aplicare a prezentei legi”* [art.35], care alege prin vot secret consiliul de conducere format din președinte, vicepreședinte, secretar și 2-10 membri [art.40 alin.(1)].

29. Normele tranzitorii ale Legii nr.146/2002 au stabilit că „*fundațiile județene pentru tineret sau a municipiului București, constituite până la data intrării în vigoare a prezentei legi, în condițiile Decretului-lege nr.150/1990, își păstrează personalitatea juridică legal dobândită*”, iar în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii, acestea, inclusiv Fundația Națională pentru Tineret, se vor organiza sau reorganiza, după caz, potrivit prevederilor acestei legi [art.58 alin.(1), (2) și (3)]. În termen de 90 de zile de la data publicării Legii nr.146/2002 în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Tineretului și Sportului avea obligația de a elabora regulamentul de punere în aplicare a dispozițiilor legii.

30. Ulterior, pe parcursul anului 2002, Guvernul a adoptat *Ordonanța nr.41/2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute în Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret*, aprobată prin Legea nr.562/2002, precum și *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/2002*, neaprobată până în prezent prin lege de Parlament. **Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, legiuitorul delegat a abrogat toate reglementările referitoare la Fundația Națională pentru Tineret și a modificat substanțial regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, aceste soluții legislative fiind în vigoare și în prezent, fără modificări ulterioare directe sau indirecte (implicite).**

31. Curtea observă, cu privire la organizarea și funcționarea fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, că **Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002 a abrogat dispozițiile referitoare la adunarea generală, respectiv art.6-9, și a stabilit că organele de conducere și control ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București sunt *consiliul de conducere și comisia de cenzori*** [art.5 din legea modificată]. Prin urmare, **conducerea fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București este asigurată de un consiliu alcătuit din 5 membri**, dintre care 3 numiți de consiliul județean, respectiv Consiliul General al Municipiului București, și 2 aleși din rândul structurilor asociative de tineret reprezentative la nivelul unității administrativ-teritoriale respective, care își exprimă adeziunea la scopul fundației [art.10 alin.(1) din legea modificată]. Consiliul de conducere este format din: președinte, vicepreședinte, secretar și 2 membri.

32. Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002 a prevăzut că procedura de numire și alegere a membrilor consiliului de conducere, cazurile de încetare a mandatului acestora, precum și organizarea și funcționarea consiliului de conducere se stabilesc prin regulamentul de aplicare a dispozițiilor Legii nr.146/2002 [art.10 alin.(7) din legea modificată], care urma să fie elaborat, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.166/2002, de Ministerul Tineretului și Sportului împreună cu Ministerul Administrației Publice și aprobat prin hotărâre a Guvernului [art.II din ordonanța de urgență]. Având în vedere modificările aduse regimului juridic și

organelor de conducere ale fundațiilor județene pentru tineret sau a municipiului București, la art.58 din legea modificată prin ordonanța de urgență anterioară s-a prevăzut că toate aceste fundații constituite până la data intrării în vigoare a legii, în condițiile Decretului-lege nr.150/1990, își păstrează personalitatea juridică legal dobândită, dar **în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a regulamentului de punere în aplicare a dispozițiilor legii, acestea se vor organiza sau reorganiza, după caz, potrivit prevederilor legii astfel cum au fost modificate, prin urmare își vor stabili structura organelor de conducere în acord cu noile prevederi legale.** În același termen, consiliile județene, respectiv Consiliul General al Municipiului București, precum și structurile asociative de tineret de la nivelul fiecărui județ au obligația de a numi sau de a alege, după caz, membrii consiliului de conducere al fundației [art.58 alin.(1), (2) și (3) din legea modificată]. Totodată, dispozițiile Decretului nr.31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice se aplică în mod corespunzător și fundațiilor județene pentru tineret sau a municipiului București, cu excepția acelor prevederi care sunt contrare reglementărilor stabilite prin legea modificată.

33. Curtea reține că acest cadru normativ descris mai sus prevede așadar înființarea fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București [Decretul-lege nr.150/1990] și stabilește în mod clar regimul juridic al acestora, reglementând **consiliul de conducere** ca unic organ de conducere al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București [Legea nr.146/2002, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002].

34. Întreaga procedură de organizare sau reorganizare, după caz, a acestor fundații, precum și procedura de numire sau de alegere, după caz, a membrilor consiliilor de conducere ale fundațiilor au fost condiționate de aprobarea, prin hotărâre a Guvernului, a regulamentului de punere în aplicare a dispozițiilor Legii nr.146/2002, respectiv de împlinirea unui termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acestui regulament care ar fi trebuit să fie elaborat de Ministerul Tineretului și Sportului împreună cu Ministerul Administrației Publice în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.166/2002.

35. La data de 13 martie 2020, Ministerul Tineretului și Sportului a publicat proiectul de hotărâre a Guvernului pentru aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a dispozițiilor Legii nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, cu modificările și completările ulterioare, împreună cu nota de fundamentare a proiectului și textul complet al regulamentului propus spre adoptare. Prin Adresa nr.239 din 30 aprilie 2020, inițiatorul a prelungit termenul de transparență decizională până la 30 iunie 2020, fără a se adopta ulterior hotărârea Guvernului menționată. Din analiza proiectului de regulament propus de ministerul de resort, respectiv a acelor texte relevante pentru modul de numire sau de alegere, după caz, a membrilor consiliului de conducere al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, Curtea observă că 2 membri din cei 5 ai consiliului urmează să fie aleși din rândul structurilor asociative de tineret reprezentative la nivelul unității administrative teritoriale, prin vot secret, în cadrul unei „*ședințe extraordinare a Adunării Generale a structurilor asociative de tineret reprezentative la nivelul unității administrative teritoriale, convocate în acest scop*”, iar rezultatul alegerilor este consemnat în *hotărârea Adunării Generale* care se publică pe pagina de web a fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, a direcției județene pentru sport și tineret sau a Direcției pentru Sport și Tineret a municipiului București și se comunică Ministerului Tineretului și Sportului pentru a fi consemnat în Registrul fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București.

36. În continuarea analizei cadrului normativ incident în materia fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, Curtea observă că în anul 2006, Parlamentul, urmărind să legifereze „cadru juridic necesar asigurării de condiții adecvate integrării socioprofesionale a tinerilor, conform necesităților și aspirațiilor acestora”, a adoptat *Legea tinerilor nr.350/2006*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.648 din 27 iulie 2006, care, în capitolul III, identifică ca **structuri neguvernamentale de tineret și pentru tineret** următoarele:

- la secțiunea 1 – *Organizațiile neguvernamentale de tineret și pentru tineret* care sunt persoanele juridice de drept privat și fără scop patrimonial, inclusiv federațiile asimilate organizațiilor neguvernamentale de tineret, care funcționează în condițiile Ordonanței Guvernului nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.246/2005, și care îndeplinesc, după caz, cumulativ, criteriile prevăzute de art.11 sau art.12 din lege;

- la secțiunea 2 – *Fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București* constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990, care „*sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepolitice și fără scop lucrativ, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adeziunea la scopul acestora*” [art.13 alin.(1)], iar modul lor de organizare și funcționare,

precum și alte prevederi privind fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București se stabilesc prin lege [art.13 alin.(2)].

- la secțiunea 3 – *Consiliul Național al Tineretului*, forul național care reprezintă principalul partener neguvernamental în raport cu autoritățile și instituțiile administrației publice centrale abilitate în domeniul politicii de tineret, care este o persoană juridică de drept privat și fără scop patrimonial, de utilitate publică, neguvernamentală și autonomă ce își desfășoară activitatea în baza prevederilor statutului propriu și a legislației în vigoare [art.15].

37. Din analiza sistematică a prevederilor Legii nr.350/2006, Curtea observă că acest act normativ nu are ca obiect și nu reglementează organele de conducere ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, în sensul modificării sau completării organelor de conducere anterior reglementate prin art.5 din Legea nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu modifică regimul juridic al acestor fundații și nu stabilește obligații de organizare sau de reorganizare, după caz, pe baza acestei legi, a fundațiilor constituite în condițiile Decretului-lege nr.150/1990, până la data intrării în vigoare a Legii nr.350/2006, astfel cum au prevăzut, prin normele lor tranzitorii, atât Legea nr.146/2002, în forma sa inițială publicată în Monitorul Oficial al României, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, ambele acte normative analizate anterior de Curte. Folosirea sintagmei „*adunări generale*” în cuprinsul art.13 alin.(1) pentru a desemna totalitatea reprezentanților organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adeziunea la scopul unei fundații județene pentru tineret și a municipiului București nu reflectă o schimbare parțială a soluțiilor legislative introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/2002 cu referire la organele de conducere ale acestor fundații. **Simpla folosire a sintagmei „adunarea generală” a reprezentanților organizațiilor neguvernamentale de tineret pentru a identifica un subiect colectiv nu este suficientă pentru a conferi acesteia rolul și atribuțiile specifice unui organ de conducere al fundației, astfel cum fusese inițial reglementat prin Legea nr.146/2002, înainte de modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002.** De altfel, alin.(2) al art.13 din Legea nr.350/2006 prevede că modul de organizare și funcționare, precum și alte dispoziții privind fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București se stabilesc prin lege, or, **cadru legal de referință pentru organele de conducere și control ale acestor fundații rămâne cel reglementat prin Decretul-lege nr.150/1990 și prin Legea nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002**, potrivit cărora **unicul organ de conducere al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București este consiliul de conducere al fundației.**

38. În jurisprudența sa ulterioară intrării în vigoare a Legii nr.350/2006, Curtea, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.33 din Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, a constatat că Legea nr.146/2002 (și nu Legea nr.350/2006) are ca obiect de reglementare stabilirea regimului juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, precum și a regimului juridic al patrimoniului care aparține fostei Uniuni a Tineretului Comunist – U.T.C. – și că, potrivit art.10 din Legea nr.146/2002, **conducerea fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București este asigurată de un consiliu alcătuit din 5 membri, din care: 3 sunt numiți de consiliul județean, respectiv Consiliul General al Municipiului București, iar 2 sunt aleși din rândul structurilor asociative de tineret reprezentative la nivelul unității administrativ-teritoriale respective, care își exprimă adeziunea la scopul fundației (a se vedea Decizia nr.258 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.417 din 12 iunie 2015).** Așadar, folosirea sintagmei „*adunare generală*” în conținutul art.13 alin.(1) din Legea tinerilor nr.350/2006 nu a fost interpretată de Curte ca o revenire la soluția legislativă inițială a Legii nr.146/2002 care reglementa adunarea generală ca organ de conducere al fundației. Curtea a reținut că prin Decretul-lege nr.150/1990 au fost înființate în județe și în municipiul București fundații pentru tineret, persoane juridice de utilitate publică, cu sediul în reședințele de județ, conducerea acestora fiind asigurată de *consilii* formate din reprezentanți ai tuturor organizațiilor de tineret legal constituite la nivel de județe și al municipiului București, cu excepția celor aparținând partidelor și formațiunilor politice.

39. Noua Lege a tinerilor, ce constituie obiectul prezentului control de constituționalitate, a fost promovată de Guvern cu titlul inițial de *Legea Tineretului*, în scopul corelării tuturor dispozițiilor legale generale cu privire la tineret. Potrivit expunerii de motive, față de Legea tinerilor nr.350/2006, cu modificările și completările ulterioare, care urmează să fie abrogată în integralitate la data intrării în vigoare a noii legi, noul act normativ promovat ca „Legea Tineretului” urmărește „completarea și conceptualizarea unitară a cadrului general normativ privind reglementarea activității domeniului de tineret”. Inițiatorul proiectului de lege menționează expres în expunerea de motive că prin noua lege „*sunt definite principalele structuri ce au incidență asupra tânărului (organizații neguvernamentale de și pentru tineret), aceste structuri având menirea de a permite punerea în practică a politicilor de tineret*”

și identificarea nevoilor particulare ale tinerilor la nivel național, județean și local”. Astfel, noua Lege a tinerilor preia parțial soluțiile legislative cuprinse în art.13 și 14 din Legea tinerilor nr.350/2006, analizate anterior, și definește în capitolul III al legii criticate, intitulat *Structuri neguvernamentale de și pentru tineret*, organizațiile naționale de tineret și federațiile naționale studențești asimilate organizațiilor naționale de tineret [art.14 alin.(2) și (3) din legea criticată], precum și fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București, care „sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepartizane și fără scop lucrativ, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adeviziunea la scopul acestora” [art.15 alin.(1)]. Cu excepția caracterului „nepartizane”, nou-introdus în locul caracterului „nepolitice”, Curtea observă că definiția fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București criticată de Avocatul Poporului reia definiția folosită la art.13 alin.(1) din Legea tinerilor nr.350/2006, inclusiv în privința sintagmei „adunări generale (...) constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret”. Mult mai clar este textul de la alin.(2) al art.15, care prevede că modul de organizare și funcționare al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București se realizează în conformitate cu legislația în vigoare, făcând trimitere expresă la cadrul legal existent la data adoptării legii criticate, respectiv la prevederile Ordonanței Guvernului nr.26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.246/2005 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.656 din 25 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și la prevederile Legii nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare [a se vedea în acest sens și art.14 alin.(1)].

40. Așadar, **legea criticată nu modifică regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, soluțiile legislative reglementate prin Legea nr.146/2002, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, fiind în vigoare și în prezent, fără modificări directe sau indirecte (implicite) aduse prin Legea nr.350/2006 sau prin legea criticată în privința organelor de conducere ale acestor fundații.** Deși legea criticată reia sintagma, folosită și în Legea tinerilor nr.350/2006, „adunare generală”, care este constituită, în cazul fundațiilor județene și a municipiului București pentru tineret, „din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adeviziunea la scopul acestora”, Curtea reține însă că, asemenea reglementării cuprinse în Legea tinerilor nr.350/2006, legiuitorul se limitează la a consacra existența adunărilor generale și modul lor de constituire, fără a dispune cu privire la rolul lor, atribuțiile, procedura de lucru și actele pe care acestea le pot adopta. Or, simpla folosire a sintagmei „adunare generală” a reprezentanților organizațiilor neguvernamentale de tineret pentru a identifica un subiect colectiv nu este suficientă pentru a conferi acesteia rolul și atribuțiile specifice unui organ de conducere al fundației, astfel cum a fost inițial reglementat prin Legea nr.146/2002, înainte de modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002.

41. Prin urmare, chiar și în situația intrării în vigoare a prevederilor legii criticate, **cadrul legal de referință pentru organele de conducere și control ale acestor fundații rămâne cel reglementat prin Decretul-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret și prin Legea nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, potrivit cărora unicul organ de conducere al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București este consiliul de conducere al fundației.** Observațiile referitoare la sintagma „adunări generale” menționate anterior în analiza art.13 alin.(1) din Legea nr.350/2006 sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în analiza aceleiași sintagme folosite în cuprinsul legii criticate la art.15 alin.(1) și (3), ce formează obiectul controlului de constituționalitate. Dacă intenția legiuitorului este de a modifica cadrul legal de referință pentru organele de conducere și control ale acestor fundații, noile soluții legislative trebuie să modifice sau să înlocuiască, după caz, în mod expres și neechivoc, pe cele cuprinse în Decretul-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret și prin Legea nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002.

42. În considerarea acestor raționamente, **Curtea apreciază că prevederile art.15 alin.(1) și (3) din legea criticată, cu referire la sintagma „adunare generală”, nu generează un paralelism legislativ prin suprapunerea unor noi organe de conducere peste cele reglementate deja prin Legea nr.146/2002, astfel cum a fost modificată.** În cadrul unei fundații pentru tineret poate exista o *adunare generală* formată din reprezentanții structurilor asociative de tineret reprezentative, fără ca aceasta să funcționeze și să aibă atribuțiile legale ale unui organ de conducere al fundației, dar putând exercita cu titlu de exemplu, potrivit proiectului de regulament, un rol în procedura de alegere a 2 dintre cei 5 membri ai consiliului de conducere al fundației. Din analiza sistematică a prevederilor legii

criticate, Curtea observă că, asemenea Legii tinerilor nr.350/2006, nici **legea criticată nu are ca obiect și nu reglementează organele de conducere ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București**, în sensul modificării sau completării organelor de conducere anterior reglementate prin art.5 din Legea nr.146/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu modifică regimul juridic al acestor fundații și nu stabilește obligații de organizare sau de reorganizare, după caz, pe baza acestei legi, a fundațiilor constituite în condițiile Decretului-lege nr.150/1990, astfel cum au prevăzut, prin normele lor tranzitorii, Legea nr.146/2002, în forma sa inițială publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, și Ordonanța de urgență nr.166/2002, ambele acte normative analizate anterior de Curte. Curtea urmează să constate că prevederile art.15 alin.(1) și (3) cu referire la sintagma „*adunare generală*” nu încalcă prevederile art.1 alin.(5) din Legea fundamentală și sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

43. Cea de-a doua critică de neconstituționalitate are ca obiect prevederile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor, autorul obiecției considerând că acestea încalcă prevederile art.1 alin.(5) și ale art.49 alin.(5) din Constituție, întrucât permit autorităților administrației publice, societăților comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, societăților comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și persoanelor juridice de drept privat care dețin statut de utilitate publică, să schimbe destinația bunurilor pe care le dețin sau le administrează, cu consecința apariției unor interpretări arbitrare care pot avea ca efect schimbarea totală a destinației bunurilor, inclusiv în scop comercial, în detrimentul intereselor tinerilor și contrar dezvoltării personale și profesionale a acestora.

44. Analizând noile dispoziții legale referitoare la baza materială destinată activității de tineret, Curtea observă că, potrivit art.32 alin.(1) și (2) din legea criticată, patrimoniul destinat activității de tineret cuprinde „*totalitatea terenurilor și spațiilor, amenajărilor, instalațiilor și construcțiilor, precum și alte bunuri destinate organizării și desfășurării activității de tineret*”, aceste bunuri aflându-se, după caz, în domeniul public sau privat al statului. Sub acest aspect, noua reglementare preia soluția legislativă în vigoare din Legea tinerilor nr.350/2006, adăugând posibilitatea ca bunurile din domeniul public al statului să fie trecute în domeniul public al autorităților administrației publice locale, în condițiile legii, cu obligația menținerii destinației lor. Elementul novator constă în faptul că noua lege prevede, la art.33 alin.(3), două noi obligații cumulative în sarcina autorităților administrației publice, a societăților comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, a societăților comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și a persoanelor juridice de drept privat care dețin statut de utilitate publică inclusiv datorită bazei materiale de tineret pe care o dețin sau o administrează, și anume *obligația de a păstra destinația bazei materiale pentru activitatea de tineret în proporție de cel puțin 50% și obligația de a menține această bază materială în stare de funcționare*. În plus, legea criticată prevede expres că „*schimbarea destinației în proporție mai mare de 50%, pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni, sau desființarea unor baze de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se va putea face numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate, care vor avea o suprafață utilă pentru activități de tineret echivalentă cu cel puțin jumătate din suprafața totală propusă spre desființare sau schimbare de destinație*”[art.33 alin.(4) din legea supusă controlului]. Noua bază de tineret ar urma să fie în aceeași unitate administrativ-teritorială în care avea sediul fosta bază de tineret.

45. Curtea observă că cele două prevederi au fost adoptate prin amendamente în dezbaterile proiectului de lege de către Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în timp ce inițiatorul (Guvernul) a avut în vedere, potrivit expunerii sale de motive, doar „posibilitatea ca bunurile să poată fi transferate în domeniul public al autorităților administrației publice locale, în condițiile legii, cu obligația menținerii destinației și a stării de funcționare a acestora, sau să fie date în folosință gratuită a persoanelor juridice de drept privat, fără scop patrimonial, de utilitate publică, cu respectarea prevederilor art.874 din Legea nr.287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, cu obligația menținerii destinației acestora”.

46. Analizând cadrul legal în vigoare care reglementează patrimoniul fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, Curtea reține că art.19 din Legea nr.146/2002, astfel cum a fost modificată, stabilește că acesta este format din imobile – construcții și terenuri –, fonduri bănești și alte active care au aparținut fostei organizații a Uniunii Tineretului Comunist din județul respectiv sau din municipiul București, precum și imobile, fonduri materiale și financiare dobândite în timpul funcționării fundației județene pentru tineret sau a municipiului București. Legea nr.146/2002 prevede, la art.20 alin.(10), că fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București nu pot înstrăina patrimoniul imobiliar – construcții și terenuri – care a aparținut fostei organizații județene a Uniunii Tineretului Comunist. Însă această prevedere nu vizează și patrimoniul imobiliar dobândit în timpul

funcționării de către fundațiile județene pentru tineret sau a municipiului București, patrimoniu care nu face obiectul interdicției instituite prin Legea nr.146/2002.

47. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art.26 alin.(1) din Legea nr.146/2002, fundațiile județene pentru tineret sau a municipiului București nu se pot transforma în societăți reglementate de Legea societăților nr.31/1990, cu modificările și completările ulterioare, însă pot înființa astfel de societăți, fără implicarea patrimoniului, respectiv imobile – construcții și terenuri –, fonduri bănești și alte active care au aparținut fostei organizații a Uniunii Tineretului Comunist din județul respectiv sau din municipiul București.

48. Totodată, potrivit dispozițiilor art.30 alin.(3) lit.a) și b) din Legea nr.146/2002, fundațiile județene pentru tineret sau a municipiului București se dizolvă de drept dacă patrimoniul acestora este administrat defectuos ori dacă nu este îndeplinit scopul pentru care au fost constituite sau urmăresc alt scop decât cel pentru care au fost constituite. Constatarea dizolvării de drept se realizează prin hotărâre a comisiei de evaluare, supraveghere și control al activității fundației județene pentru tineret sau a municipiului București, la cererea oricărei persoane interesate.

49. În fine, dispozițiile art.33 introduse în Legea nr.146/2002 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002, examinate și constatate ca fiind constituționale prin Decizia nr.258 din 7 aprilie 2015, precitată, prevăd că, la dizolvarea unei fundații județene pentru tineret sau a municipiului București, bunurile trec în domeniul public județean și în administrarea consiliului județean pe a cărui rază teritorială se află fundația pentru tineret respectivă. Consiliul județean are obligația preluării bunurilor prevăzute la art.20 alin.(1) teza a doua și alin.(2) din Legea nr.146/2002, cu excepția celor prevăzute la art.20 alin.(2¹) din aceeași lege, care, până la data dizolvării, nu au fost reintegrate în patrimoniul fundației respective. Bunurile astfel preluate intră în domeniul public al județului și în administrarea consiliului județean.

50. În examinarea soluțiilor legislative criticate, prin raportare la prevederile art.1 alin.(5) din Constituție în componenta referitoare la calitatea, precizia, predictibilitatea și previzibilitatea normelor, Curtea observă că modalitatea în care sunt redactate soluțiile de la art.33 alin.(3) și (4) este neclară sub aspectul modului în care urmează să fie calculat și mai ales delimitat procentul de 50% din baza materială de tineret care constituie noua limită minimă obligatorie pentru păstrarea destinației, împreună cu menținerea în stare de funcționare a unei baze materiale de tineret. Reglementarea este neclară, imprecisă și deficitară întrucât nu sunt prevăzute motive justificate (de exemplu, investiții în infrastructura critică) pentru care se poate schimba destinația bazelor de tineret în proporție mai mare de 50% sau pentru care se vor putea chiar desființa baze de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, Parlamentul legiferând astfel o putere discreționară a titularilor de drepturi reale care dețin sau administrează aceste baze (a de vedea în acest sens și Decizia nr.193 din 6 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.370 din 14 aprilie 2022, paragraful 29).

51. În privința soluției propuse la alin.(4) al art.33 din legea criticată, Curtea reține și alte elemente de neclaritate: în primul rând, legea nu prevede și un termen-limită pentru perioada în care se va schimba destinația bazei, rezultând că schimbarea destinației în proporție mai mare de 50% pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni poate fi și o perioadă nedeterminată și nelimitată în timp, după cele 6 luni prevăzute. În al doilea rând, norma nu este clară în ceea ce privește diferența de efecte juridice dintre „constituirea” sau „asigurarea” prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate sau a căror destinație a fost schimbată în proporție mai mare de 50% pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni. Totodată, teza finală a alin.(4), care stabilește ca noua bază de tineret să fie doar în aceeași unitate administrativ-teritorială (inclusiv în zone de periferie, fără acces sau cu acces dificil) în care avea sediul fosta bază de tineret, nu impune și o obligație de amplasament care să garanteze accesul facil al beneficiarilor la folosirea acelei baze noi.

52. Fără a înlătura sau restrânge opțiunea legiuitorului de a permite statului și unităților administrativ-teritoriale să investească în modernizarea bazelor materiale de tineret și să asigure menținerea lor în stare de funcționare în folosul tinerilor și al structurilor de tineret interesate din unitatea administrativ-teritorială respectivă, Curtea observă că legea criticată nu reglementează în niciun mod situația ulterioară a bazelor materiale de tineret desființate sau a părților din aceste baze pentru care s-a schimbat destinația, putând să apară interpretări sau aplicări arbitrare ale legii, cu afectarea regimului proprietății publice.

53. În examinarea soluțiilor legislative criticate, Curtea va avea în vedere și prevederile constituționale reglementate prin art.136 alin.(4), care statuează că bunurile proprietate publică pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate, în condițiile legii organice; de asemenea, aceste bunuri pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică. În mod similar, sunt avute în vedere și prevederile art.297 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr.555 din 5 iulie 2019, referitoare la modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică al statului sau al unităților administrativ-teritoriale. Întrucât proprietatea publică asupra bazelor materiale pentru tineret nu poate fi desființată, soluția legislativă prevăzută la art.33 alin.(4) din legea criticată, care dispune inclusiv desființarea unor baze de tineret aparținând domeniului public al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, aduce atingere prevederilor constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății publice, singurele modalități de utilizare a bunurilor proprietate publică fiind cele expres și limitativ prevăzute în Constituție la art.136 alin.(4).

54. În ceea ce privește bunurile aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, modul lor de utilizare este reglementat expres prin art.362 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ. Astfel, aceste bunuri pot fi date în administrare, concesionate ori închiriate, pot fi date în folosință gratuită, pe termen limitat, după caz, persoanelor juridice fără scop lucrativ, care desfășoară activitate de binefacere sau de utilitate publică, ori serviciilor publice. Dispozițiile privind darea în administrare, concesionarea, închirierea și darea în folosință gratuită a bunurilor aparținând domeniului public al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se aplică în mod corespunzător. Vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se face prin licitație publică, în condițiile art.363 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ.

55. Schimbarea destinației bazelor de tineret nu presupune neapărat și modificarea tipului de proprietate asupra acestora, dar poate însemna o eliminare a scopului pentru care au fost constituite aceste baze, iar o astfel de soluție normativă poate genera o diminuare a obligației pozitive a statului de a asigura dreptul prevăzut la art.49 alin.(5) din Constituție. Totuși, întrucât art.49 alin.(5) din Legea fundamentală reglementează o obligație de diligență a statului, atât timp cât prevederile art.33 alin.(4) din legea criticată stabilesc obligația asigurării unor alte baze materiale de tineret similare celor desființate sau propuse pentru schimbare de destinație, se poate aprecia că obligația constituțională a statului nu este încălcată prin raportare la art.49 alin.(5) din Constituție, participarea tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării fiind în continuare respectată.

56. În concluzie, Curtea apreciază că reglementarea unui act normativ, precum Legea tinerilor, ca expresie a obligației constituționale prevăzute de art.49 alin.(2), trebuie să ofere un cadru normativ clar prin care drepturile tinerilor să fie valorificate concret și efectiv. În acest scop, legea trebuie să stabilească în mod clar și predictibil care sunt motivele pentru care se poate desființa sau modifica parțial destinația actualelor baze materiale de tineret și să ofere aceleași garanții sau garanții suplimentare pentru realizarea obligației corelative a statului raportat la dreptul prevăzut de art.49 alin.(5) din Constituție.

57. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește soluția referitoare la dispozițiile art.15 alin.(1) și (3) din Legea tinerilor și cu unanimitate de voturi în ceea ce privește soluția referitoare la dispozițiile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și constată că dispozițiile art.15 alin.(1) și (3) cu referire la sintagma „*adunare generală*” din Legea tinerilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și constată că dispozițiile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tinerilor sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 februarie 2024.

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că sesizarea formulată de Avocatul Poporului trebuia admisă și constatată neconstituționalitatea dispozițiilor art.15 alin.(1) și (3) din Legea tineretului pentru argumentele ce urmează a fi expuse.

Din examinarea cadrului legal referitor la fundațiile pentru tineret, reținem că primul act normativ care a reglementat această materie a fost *Decretul-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret*, care a prevăzut înființarea în județe și în municipiul București a fundațiilor pentru tineret. Acestea erau persoane juridice de utilitate publică și aveau ca scop administrarea patrimoniului propriu (bunurile, inclusiv fondurile bănești, ce au aparținut fostelor organizații ale tineretului comunist din județe și a municipiului București) în folosul tuturor tinerilor și al organizațiilor de tineret. Conducerea fundațiilor pentru tineret se asigura de consilii formate din reprezentanți ai tuturor organizațiilor de tineret legal constituite la nivel de județe și al municipiului București. Art.5 din decretul-lege stabilea că *"Normele cu privire la organizarea, funcționarea, precum și la reprezentarea fundațiilor în raporturile cu organele de stat și terțe persoane, se stabilesc de către consiliul fundației, prin regulament"*.

Ulterior, a fost adoptată *Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.250 din 15 aprilie 2002, care a reglementat expres regimul juridic al acestor fundații. Potrivit dispozițiilor art.2 din lege, *"fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepolitice și fără scop lucrativ, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București"*. Cu privire la organizarea și funcționarea acestora, legea prevedea, ca organe de conducere ale fundațiilor, adunarea generală și consiliul de conducere [art.5], stabilind că adunarea generală este *"forul suprem de conducere al fundației județene pentru tineret sau a municipiului București, din care fac parte, în baza liberului consimțământ, reprezentanți delegați din partea fiecărei structuri de tineret de tip asociativ, cu personalitate juridică, care are sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă, își exprimă adeziunea la scopurile fundației și îndeplinește criteriile de admitere prevăzute în regulamentul de aplicare a prezentei legi"* [art.6 alin.(1)], care alege prin vot secret consiliul de conducere format din președinte, vicepreședinte, secretar și membri, după caz [art.10 alin.(1)]. Legea prevedea înființarea Fundației Naționale pentru Tineret, ca *"persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, autonomă, neguvernamentală, nepolitică și fără scop lucrativ"* [art.4 alin.(1)], iar cu privire la organizarea și funcționarea acesteia, reglementa ca organe de conducere, adunarea generală și consiliul de conducere [art.34], stabilind că adunarea generală este *"forul suprem de conducere al Fundației Naționale pentru Tineret din care fac parte, în baza liberului consimțământ, reprezentanți delegați din partea fiecărei structuri de tineret de tip asociativ, de nivel național, cu personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la art.6 alin.(2), care își exprimă adeziunea la scopurile Fundației Naționale pentru Tineret și îndeplinesc criteriile de admitere prevăzute în regulamentul de aplicare a prezentei legi"* [art.35], care alege prin vot secret consiliul de conducere format din președinte, vicepreședinte, secretar și 2-10 membri [art.40 alin.(1)].

Tot în anul 2002, prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002* pentru modificarea și completarea Legii nr.146/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.870 din 3 decembrie 2002, neaprobată prin lege de Parlament (procedura legislativă se află în stadiul de mediere din 22 noiembrie 2004), Guvernul a modificat regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și a abrogat reglementarea referitoare la Fundația Națională pentru Tineret. Cu privire la organizarea și funcționarea fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, ordonanța de urgență a abrogat dispozițiile referitoare la adunarea generală, stabilind ca organ de conducere al fundațiilor doar consiliul de conducere [art.5 din legea modificată], alcătuit din 5 membri, dintre care 3 numiți de consiliul județean, respectiv Consiliul General al Municipiului București și 2 aleși din rândul structurilor asociative de tineret reprezentative la nivelul unității administrativ-teritoriale respective, care își exprimă adeziunea la scopul fundației [art.10 alin.(1) din legea modificată]. Prin urmare, noul cadru normativ prevedea doar înființarea fundațiilor județene și a municipiului București pentru tineret [Decretul-lege nr.150/1990], stabilea regimul juridic al acestora și prevedea, ca formă de organizare a organelor de conducere, doar consiliul de conducere [Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București].

În anul 2006, Parlamentul adoptă *Legea tinerilor nr.350/2006*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.648 din 27 iulie 2006, care în capitolul III: *Structuri neguvernamentale de tineret și pentru tineret*, Secțiunea 2: *Fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București și Fundația Națională pentru Tineret*, prevede la art.13 că *"Fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor*

pentru tineret, sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepolitice și fără scop lucrativ, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adevăratul scop la scopul acestora” [alin.(1)], și că ”modul de organizare și funcționare, precum și alte prevederi privind fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București se stabilesc prin lege” [alin.(2)]. De asemenea, legea prevede la art.14 că ”Fundația Națională pentru Tineret este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, autonomă, neguvernamentală, nepolitică și fără scop lucrativ, a cărei adunare generală este constituită din reprezentanții fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, care își exprimă adevăratul scop la scopul acesteia” [alin.(1)], patrimoniul său ”este constituit din fonduri bănești, prevăzute în anexă, și alte active care au aparținut structurilor centrale ale fostei Uniuni a Tineretului Comunist, precum și din imobile, fonduri materiale și financiare dobândite în timpul funcționării sale” [alin.(2)] și că ”Modul de organizare și funcționare, precum și alte prevederi privind Fundația Națională pentru Tineret se realizează în conformitate cu legislația în vigoare” [alin.(3)].

Prin adoptarea Legii tineretului nr.350/2006, legiuitorul primar revine parțial asupra soluțiilor legislative prevăzute de Legea nr.146/2002, înainte de modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002: prevede înființarea Fundației Naționale pentru Tineret și reglementează modul de constituire a adunărilor generale ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și a Fundației Naționale pentru Tineret. Astfel, normele pot fi interpretate implicit ca reglementând ”adunarea generală” drept organ de conducere al fundațiilor de tineret.

Legea supusă controlului de constituționalitate abrogă în integralitate Legea tinerilor nr.350/2006, dar preia parțial soluțiile legislative cuprinse în art.13 și 14 din legea pe care o abrogă.

Astfel, analizând dispozițiile legale criticate, reținem că acestea sunt cuprinse în Capitolul III al Legii tineretului, intitulat *Structuri neguvernamentale de și pentru tineret*, și conțin prevederi referitoare la regimul fundațiilor județene și a municipiului București pentru tineret și cel al Fundației Naționale pentru Tineret. Legea prevede că fundațiile județene și a municipiului București pentru tineret ”sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepartizane și fără scop lucrativ, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București” [art.15 alin.(1)]. Ele sunt ”constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr.150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret” [art.15 alin.(1)], modul de organizare și funcționare realizându-se ”în conformitate cu legislația în vigoare” [art.15 alin.(2)]. În ceea ce privește Fundația Națională pentru Tineret, legea prevede că ”este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, autonomă, neguvernamentală, nepartizană și fără scop lucrativ” [art.15 alin.(3)], și că ”modul de organizare și funcționare, precum și alte prevederi privind Fundația Națională pentru Tineret se realizează în conformitate cu legislația în vigoare” [art.15 alin.(4)]. De asemenea, în cadrul structurilor interne de organizare al acestor fundații, legea prevede adunarea generală, care este constituită, în cazul fundațiilor județene și a municipiului București pentru tineret, ”din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adevăratul scop la scopul acestora”, iar în cazul Fundației Naționale pentru Tineret, ”din reprezentanții fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București care își exprimă adevăratul scop la scopul acesteia”.

Observăm însă că, asemenea reglementării cuprinse în Legea tinerilor nr.350/2006, legiuitorul se limitează la a consacra existența adunărilor generale și modul de constituire, fără a reglementa rolul acestora, atribuțiile, procedura de lucru și actele pe care acestea le pot adopta, așa cum în mod corect și riguros o făcea în Legea nr.146/2002, în forma anterioară modificării operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.166/2002. Or, simpla reglementare a existenței adunărilor generale, fără configurarea atribuțiilor acestora și a cadrului juridic în care ele funcționează, face incert scopul legiferării, norma fiind în realitate lipsită de efecte juridice.

De asemenea, în ceea ce privește Fundația Națională pentru Tineret, legiuitorul păstrează aceeași soluție legislativă și nu stabilește scopul acesteia și nici modul de finanțare, limitându-se la a menționa că modul de organizare și funcționare se realizează în conformitate cu ”legislația în vigoare”, fără a menționa expres care este aceasta. Astfel, în condițiile în care legislația în vigoare este reprezentată, așa cum s-a menționat în prealabil, de Decretul-lege nr.150/1990 și de Legea nr.146/2002, acte normative cu caracter special care reglementează exclusiv regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, și având în vedere metodele de interpretare istorică și teleologică a Legii nr.146/2002, care, în forma inițială, a reglementat, în mod distinct, regimul juridic al Fundației Naționale pentru Tineret, ca formă de asociere *sui-generis*, dispoziții care ulterior au fost abrogate, apreciem că aceste acte normative nu pot constitui fundamentul juridic la care legea actuală să poată face trimitere sub aspectul modului de organizare și funcționare a fundației naționale.

Mai mult, observăm că, abrogând Legea tineretului nr.350/2006 în integralitate, noua reglementare abrogă dispozițiile art.14 alin.(2) referitoare la patrimoniul acestei fundații, astfel că, odată cu intrarea în vigoare a noilor prevederi, se va crea un vid legislativ cu privire la regimul juridic al bunurilor fundației, cu impact direct asupra activității acesteia. În fine, sintagma *"alte prevederi privind Fundația Națională pentru Tineret se realizează în conformitate cu legislația în vigoare"*, dincolo de lipsa de logică juridică, demonstrează modul confuz și lipsit de coerență al reglementării, toate acestea cu consecințe asupra identificării regimului juridic aplicabil acestei entități juridice.

Sub aceste aspecte, în jurisprudența sa, Curtea a constatat că, potrivit art.8 alin.(4) teza întâi din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative *"textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce"*, potrivit art.36 alin.(1), *"actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc [...]"*, iar potrivit art.13 lit.a) din aceeași lege *"actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune"*. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea de reținut că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.

Având în vedere aceste argumente, apreciem că dispozițiile art.15 alin.(1) și (3) din legea supusă controlului, prin lipsa de claritate și previzibilitate, generată de reglementarea incompletă sau paralelă cu alte acte normative, încalcă art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, sub aspectul exigențelor de calitate a normelor și a principiului securității raporturilor juridice, și ar fi trebuit constatate ca fiind neconstituționale.

Cu privire la dispozițiile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tineretului, în acord cu opinia majoritară, apreciem că sunt neconstituționale, însă considerăm că temeiurile viciilor de neconstituționalitate le constituie, pe lângă încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție, reținută în opinia majoritară, și încălcarea art.1 alin.(3) și a art.49 alin.(5) din Constituție.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale în vigoare cuprinse în Legea nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, rezultă că patrimoniul acestora *"este administrat în folosul tinerilor și al structurilor de tineret interesate"* [art.19 alin.(2)], fundațiile județene pentru tineret sau a municipiului București dizolvându-se de drept în următoarele cazuri: *"a) administrarea defectuoasă a patrimoniului; b) neîndeplinirea scopului pentru care au fost constituite sau urmărirea unui alt scop decât cel pentru care au fost constituite"* [art.31 alin.(3)]. Cu alte cuvinte, reglementând expres că administrarea patrimoniului se realizează *"în folosul tinerilor și al structurilor de tineret interesate"*, cu consecința dizolvării fundației în cazul în care această administrare s-a realizat în mod defectuos sau în cazul în care prin administrarea patrimoniului fie nu s-a îndeplinit scopul pentru care fundația a fost constituită, fie s-a urmărit un alt scop decât cel pentru care a fost constituită, reținem intenția expresă a legiuitorului de a consacra, în mod unic și exclusiv, scopul folosirii patrimoniului pentru organizarea și desfășurarea de activități de tineret, precum și interdicția implicită impusă subiecților de drept care dețin sau administrează un astfel de patrimoniu de a schimba destinația bunurilor.

Examinând normele criticate, observăm că noua reglementare preia soluția legislativă din actuala Lege a tinerilor nr.350/2006 referitoare la obligația menținerii bazei materiale destinată activității de tineret și adaugă două obligații în sarcina autorităților administrației publice, a societăților comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, a societăților comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și a persoanelor juridice de drept privat care dețin statut de utilitate publică inclusiv datorită bazei materiale de tineret pe care o dețin sau o administrează [art.33 alin.(3) din legea supusă controlului]: (i) obligația de a păstra destinația bazei materiale de tineret în proporție de cel puțin 50%, și (ii) obligația de a menține această bază materială în stare de funcționare. Mai mult, legea prevede expres că, în cazul în care schimbarea destinației vizează mai mult de 50% din patrimoniu, pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni, sau în cazul în care este desființată o bază de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, aceasta se va putea face numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret, în aceeași unitate administrativ-teritorială, *"care vor avea o suprafață utilă pentru activități de tineret echivalentă cu cel puțin jumătate din suprafața totală propusă spre desființare sau schimbare de destinație"* [art.33 alin.(4) din legea supusă controlului].

Din examinarea conținutului normativ al noii reglementări, cu privire la critica raportată la exigențele de calitate a normei, observăm că aceasta are un conținut clar, fiind accesibilă și previzibilă. Astfel, rezultă fără echivoc că păstrarea destinației bazei materiale în scopul organizării și desfășurării activității de tineret, respectiv menținerea în stare de funcționare subzistă pentru cel puțin 50% din bunurile care constituie patrimoniul destinat activității de tineret. Din interpretarea logică, *per a contrario*, a textului legal, rezultă că acesta consacră libertatea persoanelor care dețin sau administrează o astfel de bază de a schimba destinația inițială a patrimoniului afectat, dacă această schimbare vizează mai puțin de 50% din bunuri.

În schimb, constatăm că, deși aparent noua reglementare introduce un regim juridic riguros în ceea ce privește patrimoniul fundațiilor pentru tineret, în realitate, aceasta atenuază regimul juridic referitor la interdicția de a schimba destinația bunurilor aflate în patrimoniul fundațiilor prevăzută de reglementările în vigoare. Stabilind posibilitatea schimbării destinației bunurilor care constituie patrimoniul fundațiilor de tineret, prin legea supusă controlului, legiuitorul nu numai că elimină interdicția prevăzută de legea în vigoare, cu consecința folosirii patrimoniului fundațiilor pentru tineri în alte scopuri decât cele pentru care au fost constituite, dar prin procentul ridicat - cel mult 50%, deci jumătate din patrimoniul fundației, ca prag pentru care permite schimbarea destinației bunurilor, creează premisa neîndeplinirii scopului pentru care fundația a fost constituită. Cu alte cuvinte, afectarea unui procent atât de mare unui alt scop deturneză însăși rațiunea pentru care a fost înființată fundația pentru tineri, cu consecința încălcării prevederilor constituționale referitoare la protecția copiilor și a tinerilor, care în art.49 alin.(2) teza a doua din Constituție prevăd obligația statului de a stabili prin lege forme de protecție socială a copiilor și tinerilor, iar în art.49 alin.(5) consacră obligația autorităților publice de a contribui *"la asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă"*. Or, în măsura în care legea permite ca aproape jumătate din patrimoniul fundației pentru tineri să nu fie folosit pentru tineri se ridică întrebarea rațiunii pentru care este nevoie de o lege specială privind înființarea unor astfel de fundații. Apreciem că reglementarea unui act normativ, precum Legea tinerilor, ca expresie a obligației constituționale prevăzute de art.49 alin.(2), trebuie să ofere un cadru normativ prin care drepturile tinerilor să fie valorificate concret și efectiv, iar nu aparent și iluzoriu.

Pentru aceste motive, considerăm că dispozițiile care permit utilizarea patrimoniului unei fundații pentru tineri în alt scop decât cel pentru care a fost înființată lipsește de efecte activitatea fundației înseși, pe de o parte, și goleşte de conținut obligația statului de a acorda protecție tinerilor, pe de altă parte, împrejurare ce determină neconstituționalitatea art.33 alin.(3) și (4) din legea criticată prin raportare la prevederile art.49 alin.(2) și (5) din Constituție.

Pe de altă parte, având în vedere dispozițiile Capitolului X – *Dispoziții tranzitorii și finale* din legea supusă controlului, se observă că noua reglementare nu abrogă și nici nu modifică dispozițiile Legii nr.146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, acestea continuând să producă efecte juridice și ulterior intrării în vigoare a noii Legi a tineretului. Sub acest aspect, reținem că, potrivit art.17 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *"în vederea asanării legislației active, în procesul de elaborare a proiectelor de acte normative se va urmări abrogarea expresă a dispozițiilor [...] care înregistrează aspecte de contradictorialitate cu reglementarea preconizată"*. De asemenea, art.55 alin.(1) din aceeași lege prevede că *"Dispozițiile finale cuprind [...] implicațiile asupra altor acte normative, ca: abrogări, modificări, completări [...]"*. Constatăm că ignorarea acestor norme are ca rezultat coexistența a două reglementări diferite, cu efecte contrare privind schimbarea destinației bunurilor, respectiv administrarea patrimoniului fundației (Legea nr.146/2002 prevede dizolvarea fundației, în vreme ce noua Legea a tineretului va permite realizarea unui alt scop decât cel pentru care fundația a fost constituită), împrejurare ce este de natură a afecta claritatea, rigoarea și previzibilitatea cadrului normativ în domeniu, cu consecința aplicării sale neunitare. Aceste exigențe au fost analizate de către Curtea Constituțională într-o jurisprudență constantă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.873 din 9 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.50 din 15 ianuarie 2021, sau Decizia nr.907 din 16 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.68 din 21 ianuarie 2021), prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Curtea a reținut că, în activitatea de legiferare, legiuitorul este ținut de obligația de a respecta normele de tehnică legislativă, fiind necesară reglementarea unitară și sistematizată a materiei, de natură să elimine interpretările divergente. Or, stabilirea unor soluții juridice diferite pentru aceeași situație demonstrează o concepție contradictorie a legiuitorului, care generează incoerență și imprevizibilitate, punând destinatarii normelor în imposibilitatea de a-și adapta conduita.

Apreciem că, ulterior intrării în vigoare a legii criticate, din coroborarea normelor incidente în materie, pentru aceeași situație juridică - schimbarea destinației bunurilor din patrimoniul unei fundații de tineret -, cadrul normativ prevede atât sancțiunea dizolvării fundației, cât și continuarea activității sale. Obligația de a respecta legea, impusă de art.1 alin.(5) din Constituție, capătă astfel un caracter

derizoriu, subiecții de drept fiind în imposibilitatea obiectivă de a respecta deopotrivă Legea nr.146/2002 și noua Legea a tineretului. Sub acest aspect, apreciem pe deplin aplicabile considerentele reținute în Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.116 din 15 februarie 2012, potrivit căroră "Existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții de lege prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei", principiu ce constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art.1 alin.(3) din Legea fundamentală.

În concluzie, având în vedere argumentele prezentate, considerăm că dispozițiile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tineretului încalcă prevederile constituționale cuprinse în art.1 alin.(3) și (5) și în art.49 alin.(5) din Legea fundamentală.

Judecător,

Gheorghe STAN